

Դանիելի Գիրքը — հարյուր յոթանասունվեցերորդը

Աստվածային Հայտնությունը և Վերջնական Արթնացումը . Դանիելի
Տեսիլքից բխող դիտարկումներ

Jeff Pippenger

2024-04-06

Դանիելի տասներորդ գլխում Գաբրիելը կատարում է Դանիելի գրքի ամբողջական մեկնությունը Աստծո վերջին օրերի ժողովրդին ներկայացնելու գործը: Դանիելը ներկայացնում է Աստծո վերջին օրերի ժողովրդին, որոնք Հայտնության գրքում հարյուր քառասունչորս հազարն են: Այսպիսով, հարյուր քառասունչորս հազարը արթնանում են՝ գիտակցելու, որ իրենք ցրված են եղել, ինչպես ներկայացված է Դանիելի միջոցով իններորդ գլխում: Նրանք նաև արթնանում են այն ըմբռնմանը, որ այն մեծ փորձությունը, որով որոշվում է իրենց հավիտենական ճակատագիրը, զազանի պատկերի փորձությունն է, որը տեղի է ունենում նախքան իրենց կնքվելը և նախքան շնորհի ժամանակի փակվելը Միացյալ Նահանգներում կիրականորա օրենքի ժամանակ: Նրանք սգում են այն հիասթափությունը, որին հանդիպեցին 2020 թվականի հուլիսի 18-ին, և այդ վիճակում նրանց տրվում է տեսիլք Քրիստոսի մասին Սրբությունների Սրբում, ինչպես ներկայացված է Եսայիայի միջոցով վեցերորդ գլխում:

Այդ տեսիլքը, ինչպես ներկայացված է թե՛ Դանիելի, թե՛ Եսայիի կողմից, նրանց թույլ է տալիս տեսնել իրենց ապականված վիճակը փառքի Տիրոջ առաջ, և երկուսն էլ խոնարհվում են մինչև հողը: Այնուհետև Եսային լսում է այն հարցը, թե ում պիտի Աստված ուղարկի Իր ժողովրդի մոտ, և Եսային կամավորաբար արձագանքում է, սակայն նախ նա մաքրվում է:

Ապա ես ասացի. «Վա՛յ ինձ, որովհետև կորստյան եմ մատնված. քանզի ես անմաքուր շուրթեր ունեցող մարդ եմ, և բնակվում եմ անմաքուր շուրթեր ունեցող ժողովրդի մեջ, որովհետև իմ աչքերը տեսան Թագավորին՝ Զորաց Տիրոջը»: Այն ժամանակ սերովբեներից մեկը թռավ դեպի ինձ՝ իր ձեռքում ունենալով մի վառ ածուխ, որ աքցանով վերցրել էր զոհասեղանից: Եվ այն դրեց իմ բերանին ու ասաց. «Ահա՛, սա դիպավ քո շուրթերին, և քո անօրենությունը վերացվեց, ու քո մեղքը քավվեց»: Եվ ես լսեցի Տիրոջ ձայնը, որ ասում էր. «Ո՛ւմ ուղարկեմ, և ո՞վ կգնա մեզ համար»: Այն ժամանակ ես ասացի. «Ահա՛ ես, ի՛նձ ուղարկիր»: Եսայիա 6:5–8.

Եսայիան մաքրվեց սեղանի վրայից վերցված ածուխով, իսկ Դանիելը մաքրվեց՝ հայելու պես պատճառական տեսիլքը դիտելով, որն իր դիտողին փոխում է այն պատկերի կերպարանքին, որին նա նայում է: Եսայիային ասվում է՝ պատգամը տանել մի ժողովրդի, որ լսելով չի լսում, և տեսնելով չի տեսնում:

Եվ Նա ասաց. Գնա և ասա այս ժողովրդին. «Լսելով լսեցե՛ք, բայց մի՛ հասկացեք, և տեսնելով տեսե՛ք, բայց մի՛ ընկալեք: Այս ժողովրդի սիրտը պարարտացրու, նրանց

ականջները ծանրացրու, և նրանց աչքերը փակիր, որպեսզի չտեսնեն իրենց աչքերով, և չլսեն իրենց ականջներով, և չհասկանան իրենց սրտով, և չդառնան, և չթշկվեն»: Եսայիա 6:9, 10.

Եսայիան ցանկանում է իմանալ, թե որքան ժամանակ պիտի հաղորդակցվի այն ժողովրդի հետ, որ չի հասկանում և չի ընկալում, ուստի նա տալիս է այս հարցը՝ «մինչև ե՞րբ»:

Ապա ես ասացի. «Տե՛ր, մինչև ե՞րբ»: Եվ նա պատասխանեց. «Մինչև որ քաղաքները ամայանան՝ առանց բնակչի, և տները՝ առանց մարդու, և երկիրը բոլորովին անապատանա, և Տերը մարդկանց հեռացնի հեռու, և երկրի մեջտեղում մեծ լքում լինի»: Եսայիա 6:11, 12.

Այն երկիրը, որ վերջին օրերի աստվածաշնչյան մարգարեության առարկան է, Միացյալ Նահանգներն են, որոնք «ամբողջովին ամայացվում են», երբ ազգային կործանումը վրա է հասնում կիրակնօրյա օրենքի ազգային հավատորացության հետևանքով: Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասունմեկերորդ համարը նախապատկերված է նույն գլխի տասնվեցերորդ համարով: Քառասունմեկերորդ համարում «երկրի մեջտեղում մեծ լքումը» նույնացվում է «շատերի» կործանվելու հետ: Եսայիայի պատգամը, որին Հիսուսն ակնարկեց, երբ մարդկանց մեջ Իր պատմության ընթացքում դիմում էր վիճաբանող հրեաներին, ցույց է տալիս, որ երբ նախկին ուխտի ժողովուրդն անտեսվում է, այն ժամանակ նրանք ունեն ականջներ ու աչքեր, բայց չեն հասկանում և չեն ընկալում: Եսայիայի պատգամը ներկայացնում է Լաոդիկեական աղվենտականության վերջին կոչը, որն ավարտվում է կիրակնօրյա օրենքով, որտեղ Լաոդիկեական աղվենտականությունը դուրս է փսխվում Տիրոջ բերանից:

Նա պիտի մտնի նաև փառավոր երկիրը, և շատ երկրներ պիտի տապալվեն. բայց սրանք պիտի ազատվեն նրա ձեռքից՝ Եդոմը, Մովաբը և Ամոնի որդիներից գլխավորները: Դանիել 11:41.

Եսայիային և Դանիելին տրված է Լաոդիկեային վերջնական կոչը ներկայացնելու պատասխանատվությունը, և Դանիելի երրորդ հպումով տասներորդ գլխում նա զորացվում է այդ առաջադրանքի համար:

Եվ դարձյալ եկավ ու դիպավ ինձ մեկը, որ մարդու կերպարանքի նման էր, և զորացրեց ինձ: Եվ ասաց. «Ո՛վ շատ սիրված մարդ, մի՛ վախեցիր. խաղաղությունն քեզ. զորացիր, այո՛, զորացիր»: Եվ երբ նա խոսեց ինձ հետ, ես զորացա և ասացի. «Թող իմ տերը խոսի, որովհետև դու զորացրիր ինձ»: Դանիել 10:18, 19.

Դանիելը զորացվեց՝ հաղորդելու այն պատգամը, որ հասկացավ, երբ տասներորդ գլխում Միքայելը իջավ: Եսայիային տեղեկացվեց, որ նա պետք է պատգամը հաղորդի մինչև Կիրակնօրյա օրենքը: Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ մի մնացորդ պիտի հաստատվի:

Այն ժամանակ ես ասացի. «Տե՛ր, մինչև ե՞րբ»: Եվ նա պատասխանեց. «Մինչև որ քաղաքները ամայանան՝ առանց բնակչի, և տները՝ առանց մարդու, և երկիրը

բոլորովին անապատանա, և Տերը մարդկանց հեռու տանի, և երկրի մեջ մեծ լքում լինի: Բայց նրանում դեռ մի տասներորդ կմնա, և նա պիտի դարձյալ վերադառնա ու պիտի խժովի. ինչպես բնեկնին և ինչպես կաղնուն, որոնց էությունը մնում է նրանց մեջ, երբ նրանք թափում են իրենց տերևները, այնպես էլ սուրբ սերմը նրա էությունը պիտի լինի»: Եսայիա 6:11–13.

Երբ «երկրի մեջտեղում մեծ ամայացում» պիտի լիներ (Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ), պիտի հայտնվեր մի «տասներորդ», որի «էությունը» «սուրբ սերմն» է: «Տասներորդ» թարգմանված եբրայերեն բառի արմատը «տասանորդ» է: Տերը Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ պիտի ունենա մի «տասանորդ», որ «վերադարձել է»:

Եվ երկրի ամբողջ տասանորդը՝ լինի երկրի սերմից, թե ծառի պտղից, Տիրոջն է. այն սուրբ է Տիրոջը: Եվ եթե մարդը կամենա իր տասանորդից մի բան փրկագնել, ապա դրան պիտի ավելացնի նրա հինգերորդ մասը: Եվ նախրի կամ հոտի տասանորդի մասին՝ այն ամենից, ինչ անցնում է գավազանի տակով, տասներորդը սուրբ պիտի լինի Տիրոջը: Ղևտական 27:30–32.

«Տասանորդը», որ «վերադառնում է», սուրբ է Տիրոջ համար, և այն Տիրոջ բաժինն է:

Քանզի Տիրոջ բաժինը նրա ժողովուրդն է, Հակոբը՝ նրա ժառանգության վիճակը: Բ Եղիսա 32:9.

Նրանք, ովքեր վերադարձել են կիրակնօրյա օրենքից առաջ, այն մարդիկ են, որ ներկայացված են Երեմիայի կողմից, ովքեր կրել են առաջին հիասթափությունը, որոնց Տերը խոստացել էր, որ եթե նրանք վերադառնան, կլինեն Տիրոջ բերանը, այսինքն՝ Նրա պատգամախոսները:

Քո խոսքերը գտնվեցին, և ես կերա դրանք, և քո խոսքն ինձ համար եղավ իմ սրտի ուրախությունն ու ցնծությունը, որովհետև ես կոչված եմ քո անունով, ո՞վ Տեր, Զորությունների Աստված: Ես չնստեցի ծաղրողների ժողովում և չուրախացա. միայնակ նստեցի քո ձեռքի պատճառով, որովհետև դու ինձ լցրել ես զայրույթով: Ինչո՞ւ է իմ ցավը մշտական, և իմ վերքը՝ անբուժելի, որ հրաժարվում է բժշկվելուց: Մի թե դու ինձ համար պիտի լինես իբրև սուտասան, և իբրև ջրեր, որ պակասում են: Ուստի այսպես է ասում Տերը. եթե դու դարձի գաս, ապա ես քեզ կրկին պիտի բերեմ, և դու պիտի կանգնես իմ առաջ. և եթե թանկագինն առանձնացնես անարժանից, դու պիտի լինես իմ բերանի պես: Թող նրանք քեզ դառնան, բայց դու նրանց մի՛ դառնա: Եվ ես քեզ այս ժողովրդի համար պիտի դարձնեմ պղնձե պարսպապատ պատ, և նրանք պիտի պատերազմեն քո դեմ, բայց քեզ չեն հաղթի, որովհետև ես քեզ հետ եմ՝ քեզ փրկելու և քեզ ազատելու համար, ասում է Տերը: Եվ ես քեզ պիտի ազատեմ ամբարիշտների ձեռքից, և պիտի փրկագնեմ քեզ ահեղների ձեռքից: Երեմիա 15:16–21.

Եսայիայի վկայության մեջ վերադարձող մնացորդը կամ տասանորդը պիտի ուսուցի, որովհետև նրանց տրվել էր Աստծո պատգամը, և Նրա Խոսքը պիտի ուսուցի: Նրանք էին նրանք, ովքեր պիտի լինեին Աստծո բերանը, և այդպես նրանք պիտի ներկայացնեին Աստծո այն Խոսքը, որ պիտի ուսուցի փրկություն որոնողների կողմից: Երեմիան

չնասեց «ծաղրողների ժողովում», որովհետև, ինչպես Դանիելի դեպքում, երբ նա տեսավ տեսիլքը, «ծաղրողների ժողովը» փախավ: Երեմիան կարծել էր, թե Աստված իրեն խաբել էր, որովհետև Աստծո ձեռքը թույլ էր տվել 1844 թվականի ապրիլի 19-ի՝ միլլերական պատմության առաջին հիասթափությունը, և 2020 թվականի հուլիսի 18-ի՝ վերջին օրերում: Երեմիայի համար խոստումն այն էր, որ եթե նա «վերադառնար», իսկ Եսայիայի հատվածում «տասանորդը» «վերադառնում է»:

Եթե Երեմիան «վերադառնա», նա Եսայիայի «տասանորդի» մասն է, որն սուրբ է և Տիրոջ բաժինն է, որի «էությունը» նրանց մեջ է: Եբրայական «էություն» բառը նշանակում է սյուն, և «սյուն» դառնալը Փիլադելփիացիներին տրված խոստումն է:

Ով որ հաղթում է, նրան պիտի դարձնեմ սյուն իմ Աստծո տաճարում, և նա այլևս դուրս չի գա. և նրա վրա պիտի գրեմ իմ Աստծո անունը, և իմ Աստծո քաղաքի անունը, որ նոր Երուսաղեմն է, որ իջնում է երկնքից իմ Աստծուց. և նրա վրա պիտի գրեմ իմ նոր անունը: Ով ականջ ունի, թող լսի, թե Հոգին ինչ է ասում եկեղեցիներին: Հայտնություն 3:12, 13:

«Սյունը», այսինքն՝ նրանց «էությունը», ներկայացնում է աստվածության և մարդկության միությունը, քանզի Քրիստոսն է այն «սյունը», որ պահում է տաճարը:

«Այս հուսալքության վիճակի մեջ գտնվելիս ես մի երազ տեսա, որը խոր տպավորություն գործեց իմ մտքի վրա: Ես երազում տեսա մի տաճար, դեպի որը շատ մարդիկ էին շտապում: Միայն նրանք, ովքեր ապաստան կգտնեին այդ տաճարի մեջ, կփրկվեին, երբ ժամանակը փակվեր: Բոլոր նրանք, ովքեր կմնային դրսում, ընդմիջտ կորած պիտի լինեին: Դրսում եղող բազմությունները, որոնք գնում էին իրենց զանազան ճանապարհներով, ծաղրում ու հեգնում էին նրանց, ովքեր մտնում էին տաճար, և ասում էին նրանց, թե այս փրկության ծրագիրը խորամանկ խաբեություն է, և որ իրականում խուսափելու համար ոչ մի վտանգ ամենևին չկա: Նրանք նույնիսկ բռնում էին ոմանց՝ նրանց պատերի ներս շտապելուց հետ պահելու համար:»

«Ծաղրի ենթարկվելուց վախենալով՝ ես լավագույնը համարեցի սպասել, մինչև բազմությունը ցրվեր, կամ մինչև ես կարողանայի ներս մտնել նրանց աչքից աննկատ: Բայց մարդկանց թիվը, նվազելու փոխարեն, ավելանում էր, և, վախենալով, թե չափազանց ուշ կլինի, ես շտապով դուրս եկա իմ տնից և խուժանի միջով առաջ մղվեցի: Տաճար հասնելու իմ անհանգստության մեջ ես ոչ նկատեցի, ոչ էլ ուշադրություն դարձրի այն բազմությանը, որ ինձ շրջապատում էր: Շինությունը մտնելիս ես տեսա, որ այդ ընդարձակ տաճարը հենված էր մի ահռելի սյան վրա, և դրան կապված էր մի գառ՝ ամբողջովին խոշտանգված ու արյունաքամ: Մենք, որ այնտեղ ներկա էինք, կարծես գիտեինք, որ այս գառը պատառոտվել և խոցվել էր մեր պատճառով: Բոլոր նրանք, ովքեր տաճար էին մտնում, պետք է գային նրա առաջ և խոստովանեին իրենց մեղքերը:

«Գառան դիմաց գտնվում էին բարձրացված նստատեղեր, որոնց վրա նստած էր մի բազմություն՝ շատ երջանիկ տեսքով: Երկնքի լույսը, կարծես, շողում էր նրանց դեմքերի վրա, և նրանք փառաբանում էին Աստծուն ու երգում ուրախ

շնորհակալության երգեր, որոնք թվում էին հրեշտակների երաժշտության նման: Մրանք էին նրանք, որ եկել էին գառան առաջ, խոստովանել էին իրենց մեղքերը, ներում ստացել, և այժմ ուրախ ակնկալիքով սպասում էին ինչ-որ ուրախալի իրադարձության»:

«Նույնիսկ այն բանից հետո, երբ ես մտել էի շենքը, ինձ վրա վախ իջավ և ամոթի մի զգացում, որ ես պետք է խոնարհվեի այս մարդկանց առաջ: Բայց թվում էր, թե ես հարկադրված էի առաջ շարժվել, և դանդաղորեն ճանապարհ էի հարթում այն շուրջը, որպեսզի դեմ առ դեմ կանգնեի գառի առջև, երբ փող հնչեց, տաճարը ցնցվեց, հավաքված սրբերի միջից հաղթության աղաղակներ բարձրացան, սարսափազդու մի պայծառություն լուսավորեց շենքը, ապա ամեն ինչ խոր խավարի մեջ ընկղմվեց: Երջանիկ մարդիկ բոլորն էլ պայծառության հետ անհետացել էին, և ես մենակ էի մնացել գիշերվա լուռ սարսափի մեջ: Ես արթնացա հոգեկան տվայտանքի մեջ և հազիվ կարողացա ինքս ինձ համոզել, որ երազ տեսած լինեի: Ինձ թվում էր, թե իմ կործանումը վճռված էր, որ Տիրոջ Հոգին թողել էր ինձ՝ այլևս երբեք չվերադառնալու համար»: Վկայություններ, հատոր 1, 27:

«Նյութը», այսինքն՝ վերադարձող տասներորդի ներսում եղողը, այն «այուն» է, որ պահում է տաճարը: Դանիելը տեսավ Գառան պատճառական տեսիլքը, որ կախված էր այն վրա, և Գառն էր «այունը»: Երբ Դանիելը տեսավ այդ մեծ տեսիլքը, նա փոխվեց այն պատկերին, և Եսայիայի տասներորդն էլ նույնպես իրենց ներսում ունի «նյութը» (այունը), և այդ նյութը պիտի «ուսովի» բոլոր նրանց կողմից, ովքեր պիտի մտնեն տաճար: Նրանք, ովքեր մտնում են տաճար և ուտում նյութը, Աստծո մյուս հոտն են, որ արձագանքում է դրոշի պատգամին, որը բարձրացվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ երկրում մեծ լքում է լինում: «Սուրբ սերմը», որ Եսայիայի նյութն է, այն Գառն է, որ մորթվեց աշխարհի հիմնադրումից ի վեր:

Վերադարձողների տասանորդը պիտի ազատագրվի ամբարիշտների ձեռքից, երբ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ Փիլադելֆիայի և Լատդիկիայի բաժանումը հավիտենության համար կհաստատվի, և այն ժամանակ շատերը պիտի կործանվեն: Կործանվածները նույնացվում են որպես այն ամբարիշտները, որոնք չեն հասկանում: Նրանք նաև պիտի ազատագրվեն սարսափելի ձեռքից, որովհետև գազանի դրոշմը չեն ընդունի:

Այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ես նաև պիտի դադարեցնեմ Եգիպտոսի բազմությունը՝ Բաբելոնի արքա Նաբուգոդոնոսորի ձեռքով: Նա և իր ժողովուրդը նրա հետ, ազգերի ահեղները, պիտի բերվեն՝ երկիրը կործանելու. և նրանք իրենց սրերը պիտի քաշեն Եգիպտոսի դեմ ու երկիրը լցնեն սպանվածներով: Եվ Ես պիտի չորացնեմ գետերը, և երկիրը պիտի վաճառեմ ամբարիշտների ձեռքը. և երկիրը պիտի ամայացնեմ, և ամեն ինչ, որ նրա մեջ է, օտարների ձեռքով. Ես՝ Տերս, ասել եմ դա: Եսայիա 30:10–12:

«Ազգերի ահարկունը» հյուսիսի թագավորի փոխանորդ բանակն է: Այն դրոշմը, որ բարձրացվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, ազատվում են անմիտ, կամ ամբարիշտ, կույսերի ձեռքից, և ազատվում են նաև «ազգերի ահարկունի» ձեռքից: Այն

հարցը, որ այստեղ արծարծում ենք, այն է, որ Եսայիան, Դանիելը, Երեմիան, Եզեկիելը և Հովհաննեսը բոլորը գործածվում են ներկայացնելու համար այն հարյուր քառասունչորս հազարի հարությունը և զորացումը, որոնք վերադառնում են 2020 թվականի հուլիսի 18-ի հիասթափությունից: Դանիելի վերջին տեսիլքում՝ Հիդդեկել գետի մոտ տրված տեսիլքում, Դանիելին տրվում է հասկանալ Աստծո մարգարեական Խոսքի թե՛ ներքին և թե՛ արտաքին տեսիլքները, և նա զորացվում է՝ ներկայացնելու այդ պատգամը:

Ներքինի և արտաքինի պատգամը միավորվում է տասներորդ համարում գլխի, կամ «ամրոցի», մարգարեական սահմանման հետ, որը նույնացնում է Ուկրաինայի պատերազմը, որն այժմ իրականացվում է Պուտինի կողմից: Գլուխը նույնացնելու այդ բանալին ունի ներքին և արտաքին կիրառություն, և այդ պատերազմի սկիզբը նշանավորում է այն ժամանակահատվածը, երբ երկու գլուխներն էլ դառնում են մարգարեության առարկա: Ամրոցը կամ գլուխը, որպես Ռուսաստան, նույնացնում է երկրորդ միջնորդական պատերազմը, որը տանում է դեպի երրորդ միջնորդական պատերազմը, որն էլ նշանավորում է Երրորդ համաշխարհային պատերազմի սկիզբը, ինչպես նախապատկերված է տասնհինգերորդ համարում Պանիումի ճակատամարտով:

Տասնվեցերորդ համարը Կիրակիի օրենքն է, և, հետևաբար, 2014 թվականից, երբ ուկրաինական պատերազմը սկսվեց, ինչպես ներկայացված է տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարներում, մինչև Կիրակիի օրենքը, իրականացվում է Աստծո ժողովրդի կնքման հետ կապված վերջին գործը: Դանիելի տասնմեկերորդ գլխում՝ Գաբրիելի մեկնությունը ներկայացնում է այն պատգամը, որ սրբացնում, այսինքն՝ կնքում է Աստծո ժողովրդին: Այդ փաստը վրիպելը նշանակում է վրիպել ամեն ինչ: Այն մարգարեությունը, որ ապակնքվում է, և որը Հայտնության գրքում կոչվում է Հիսուս Քրիստոսի Հայտնություն, և որը Հայտնության գիրքը նույնականացնում է որպես ապակնքվող հենց փորձության ժամանակի փակվելուց անմիջապես առաջ, Դանիելի գրքից վերցված որոշակի հատված է:

Եվ նա ինձ ասաց. «Մի՛ կնքիր այս գրքի մարգարեության խոսքերը, որովհետև ժամանակը մոտ է: Անարդարը թող տակավին անիրավություն գործի, և պիղծը թող տակավին պղծվի, և արդարը թող տակավին արդարություն գործի, և սուրբը թող տակավին սրբանա»: Հայտնություն 22:10, 11.

Վերջին օրերում կա մի որոշակի ժամանակ, երբ վերջին մարգարեությունը բացվում է, որովհետև համարը ասում է. «Ժամանակը մոտ է»: Այդ իսկ արտահայտությունը, որ գտնվում է Հայտնության վերջին գլխում, հանդիպում է նաև առաջին գլխում:

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը, որ Աստված տվեց նրան՝ ցույց տալու Իր ծառաներին այն բաները, որ շուտով պիտի կատարվեն. և Նա ուղարկեց ու իր հրեշտակի միջոցով հայտնի արեց այն Իր ծառա Հովհաննեսին, որ վկայեց Աստծո խոսքի և Հիսուս Քրիստոսի վկայության մասին, և այն ամենի մասին, ինչ որ տեսավ: Երանի է նրան, ով կարդում է, և նրանց, ովքեր լսում են այս մարգարեության խոսքերը և պահում են այն, ինչ գրված է այնտեղ, որովհետև ժամանակը մոտ է:

Հայտնություն 1:1-3:

Երկու հարյուր քսանը, և հետևաբար՝ քսաներկուսը, աստվածության և մարդկության միավորման խորհրդանիշներ են, և երրորդ հրեշտակի վերջին գործը, որը հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումն է, կատարվում է տասը կույսերի առակի մարգարեական համատեքստում: Վերջին օրերի իմաստուն կույսերը իրենց առաջին հիասթափությունը կրեցին 2020 թվականի հուլիսի 18-ին, և նրանք ցրվեցին որպես մեռյալ ոսկորներ Հայտնության գրքի տասնմեկերորդ գլխի փողոցում, մինչև 2023 թվականի հուլիսը՝ քսաներկու տարի այն բանից հետո, երբ կնքման գործընթացը սկսվել էր 2001 թվականին: Այն ժամանակ «Ժամանակը մոտ էր», և ապա Տերը բարձրացրեց «անապատում ձայն» մի անձի, որ ստացել էր պատգամը Գաբրիելից, ով այն ստացել էր Քրիստոսից, իսկ Նա՝ Հորից:

Այնուհետև այդ ձայնը սկսեց պատգամն ուղարկել եկեղեցիներին, և այն ուղարկվել է էլեկտրոնային եղանակով, որպեսզի կարողանա կարդացվել և/կամ լսվել. ներկայումս այն հասանելի է ավելի քան վաթսու լեզուներով: Այն մարգարեության մասը, որ բացվեց, այսինքն՝ այդ պատգամը, գտնվում է Դանիելի գրքում:

«Կնքված գիրքը Հայտնությունը չէ, այլ Դանիելի մարգարեության այն մասը, որ վերաբերում է վերջին օրերին: Հրեշտակը պատվիրեց. «Իսկ դու, ո՛վ Դանիել, փակիր խոսքերը և կնքիր գիրքը մինչև վերջի ժամանակը»: Դանիել 12:4»: Առաքյալների գործերը, 585:

«Դանիելի մարգարեության վերջին օրերին վերաբերող մասը» քառասուներորդ համարն է: Դա պարզապես քառասուներորդ համարը չէ, այլ քառասուներորդ համարի այն հատվածը, որ ներկայացված է վախճանի ժամանակից հետո՝ 1989 թվականին, և քառասունմեկերորդ համարի Կիրակնօրյա օրենքից առաջ: Քառասուներորդ համարի այն պատմությունը, որի մասին հենց համարի ներսում ոչ մի հիշատակում չկա, վերջին օրերին վերաբերող մարգարեության այն մասն է, որ կնքված էր, և որը 2023 թվականի հուլիսից ի վեր ապակնքվում է նրանց համար, ովքեր ընտրում են տեսնել և լսել:

Քառասուներորդ համարը ոչինչ չի արձանագրում այն պատմությունից, որ հաջորդում է 1989 թվականին Խորհրդային Միության փլուզմանը, մինչև քառասունմեկերորդ համարի կիրակնօրյա օրենքը, սակայն այն իսկապես տրամադրում է այն մարգարեական հարթակը, որի վրա պետք է դրվեն մարգարեության մյուս գծերը: Նրանք, ովքեր չեն կամենում տեսնել և լսել, որ «գիծ առ գիծ» մեթոդաբանությունը ուշ անձրևի մեթոդաբանությունն է, ունակ չեն տեսնելու քառասուներորդ համարի թաքնված պատմությունը, իսկ այդ պատմությունը Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունն է, որը Գաբրիելը եկավ մեկնաբանելու Հովհաննեսին և Դանիելին:

Մենք այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Բերիայում Պողոսը կրկին սկսեց իր գործը՝ մտնելով հրեաների ժողովարանը՝ Քրիստոսի ավետարանը քարոզելու համար: Նրանց մասին նա ասում է. «Մրանք Թեսալոնիկեցներից ավելի ազնիվ էին, որովհետև խոսքը ընդունեցին ամենայն պատրաստակամությամբ և ամեն օր քննում էին Գրությունները, թե արդյոք այդ

բաներն այդպե՞ս են: Ուստի նրանցից շատերը հավատացին, ինչպես նաև պատվավոր հույն կանայք և ոչ սակավաթիվ այրեր»:

«Ճշմարտության ներկայացման ժամանակ նրանք, ովքեր անկեղծորեն ցանկանում են լինել իրավացի, կարթնանան՝ Սուրբ Գրքերը ջանասիրաբար քննելու համար: Սա այնպիսի արդյունքներ կբերի, ինչպիսիք ուղեկցեցին Բերիայում առաքյալների աշխատանքներին: Բայց նրանք, ովքեր այս օրերում քարոզում են ճշմարտությունը, հանդիպում են շատերի, որոնք Բերիացիների հակառակն են: Նրանք չեն կարող հերքել իրենց ներկայացված վարդապետությունը, սակայն ամենամեծ դժկամությունն են դրսևորում՝ քննելու նրա օգտին բերված ապացույցները, և ենթադրում են, թե նույնիսկ եթե դա ճշմարտությունն էլ լինի, մեծ նշանակություն չունի՝ կընդունեն այն որպես այդպիսին, թե ոչ: Նրանք կարծում են, թե իրենց հին հավատքն ու սովորույթներն իրենց համար բավական լավ են: Բայց Տերը, որ աշխարհի ուղարկեց Իր դեսպաններին՝ պատգամով, մարդկանց պատասխանատու կպահի այն բանի համար, թե ինչպես են նրանք վերաբերվում Իր ծառաների խոսքերին: Աստված բոլորին պիտի դատի ըստ այն լույսի, որ ներկայացվել է նրանց, լինի դա նրանց համար պարզ, թե ոչ: Նրանց պարտքն է քննել, ինչպես քննում էին Բերիացիները: Տերն ասում է Օսե մարգարեի միջոցով. «Իմ ժողովուրդը կործանվում է գիտության պակասից. քանի որ դու մերժեցիր գիտությունը, Ես էլ քեզ պիտի մերժեմ»:

«Բերիացիների միտքը նախապաշարմունքից չէր նեղացվել, և նրանք պատրաստակամ էին քննության առնելու և ընդունելու առաքյալների քարոզած ճշմարտությունները: Եթե մեր ժամանակի մարդիկ հետևեին ազնվագարմ բերիացիների օրինակին՝ ամեն օր Քննության առնելով Սուրբ Գրքերը և իրենց բերված պատգամները համեմատելով այնտեղ արձանագրվածի հետ, ապա այսօր մեկի փոխարեն հազարավորներ կլինեին Աստծո օրենքին հավատարիմ: Բայց շատերը, որ դավանում են, թե սիրում են Աստծուն, ոչ մի ցանկություն չունեն սխալից դեպի ճշմարտություն փոխվելու, և նրանք կառչում են վերջին օրերի հաճելի առակներից: Մխալը կուրացնում է միտքը և հեռացնում Աստծուց, բայց ճշմարտությունը լույս է տալիս մտքին և կյանք՝ հոգուն»։ Sketches from the Life of Paul, 87, 88.